

1. FEJEZET

ELLOPOTT LEVELEK

Hadrian alig látott a sötétben, de attól még hallotta őket – a gallyak reccsenését, az avar ropogását, a fű susogását. Sokan voltak, háromnál is többen, és egyre közeledtek.

– Egyikőtök se mozduljon! – parancsolta az árnyakból jövő, zord hang. – Készek vagyunk hátba lőni benneteket, és ha menekülni próbáltok, a nyeretekből is kilövünk. – A hang gazdája még mindig az erdő sötét mélyéről szólt hozzájuk, mozdulatai épp hogy hallatszottak a csupasz ágak közt. – Csak a terheteken akarunk könnyíteni egy kicsit. Senkinek sem kell hogy bántódása essék. Tegyétek, amit mondok, és életben maradhattok! Ha ellenkeztek... nem kímélünk.

Hadrian érezte, ahogy a gyomra összerándul, tudván tudva, hogy ez az ő hibája. Sebtében rápillantott Royce-ra, aki sötétszürke kancáján ült mellette, arcát a csuklyája mögé rejtve. A barátja lesunyta fejét, és rosszállóan megrázta. Hadrian látatlanban is tudta, milyen lehet az arckifejezése.

– Bocsánat – szabadkozott.

Royce nem válaszolt, csak a fejét ingatta.

Előttük ágak frissen összehányt halma állta útjukat. Mögöttük hosszú, elhagyatott út folyosóját világította meg a hold. Köd ült meg az út menti árkokban és vízmosásokban; valahol egy ér csordogált a köveken. Az erdő mélyén voltak, a régi déli utat követték, amely fölé tölgyek és kőrisek a hideg, őszi szélben reszkető és csattogó ágai fontak hosszú árkádot. Majd egy nap lovaglóútra jártak a legközelebbi várostól, és Hadrian órák óta egy pajta nem sok, annyit se látott az úton. Egyedül voltak, az isten háta mögött; egy olyan helyen, ahol soha senki sem keresi eltűnt emberek holttestét.

Az avar ropogása egyre hangosabb és hangosabb lett, míg végül az útonállók beléptek a holdfény vékony sávjába. Hadrian négy borotvátlan, kivont kardú férfit számolt össze. Ócska, elnyűtt és mocskos bőr- és gyapjúruhát viseltek. Egy íjászlány is velük tartott, nyilat célra tartva, lövésre készen. Akár a többiek, ő is nadrágot és csizmát hordott, haja bozontos csimbókokba ragadt. Mindegyikőjüket sárréteg borította, bőrükké vált a mocsok, mintha valami rókalyukban laktak volna.

– Nem úgy néznek ki, mint akiknek sok pénze van – mondta egy lapos orrú férfi. Hadriannél egy-két ujjal magasabb volt, így a legtermetesebb az útonállók közt, egy tagbaszakadt, bika-nyakú, lapátkezű vadember. Alsó ajka valószínűleg akkor repedt szét, amikor az orra betört.

– De többszáznyi holmijuk van – mondta a lány. A hangja meglepte. Fiatalnak tűnt, és a kosz ellenére helyesnek, már-már gyerekesnek tetszett, de hangneme támadó, sőt vérszomjas volt. – Nédda’, mennyi mindent hordanak maguknál! Minek az a rengeteg kötél?

Hadrian nem tudta, hogy ezt vajon tőle, vagy a többi haramiától kérdezi. Ettől függetlenül nem állt szándékában választ adni. Gondolta, hogy egy viccel üti el a dolgot, de a lány nem tűnt

olyannak, akire egy bók és egy mosoly hatna. Ráadásul az íja éppen rá szegeződött, és a karja szemmel láthatóan kezdett fáradni.

– Enyém a fickó hátán lógó nagy kard – jelentette ki a lapos orrú. – Pont a méretem.

– Enyém a másik kettő. – Ez a sebhelyes arcútól jött, akinek a forradás az arcán épphogy elkerülte a szemét, és az orrnyergén vágott át.

A lány Royce-ra emelte iját. – Nekem a kisebbik köpenye kell. Jól mutatnék egy ilyen csinos fekete csuklyában. – A Hadrian mellett álló, napcserzette bőrű, mélyen ülő tekintetű férfi nézett ki a legidősebbnek. Egy lépést tett felénk, és megragadta Hadrian lovának zablóját. – Legyetek roppant óvatosak ám! Sokakat leöltünk már ezen az úton. Ostobákat, akik nem hallgattak a jó szóra. Ugye nem fogtok valami ostobaságot csinálni?

Hadrian nemet intett fejével.

– Jól van. Dobjátok el a fegyvereiteket! – szólította fel őket az útonálló. – És kászálódjatok le a lóról!

– Mi legyen, Royce? – kérdezte Hadrian. – Adjunk nekik pár garast, és senkinek a haja szála se görbül!

Royce ránézett. A csuklya alól felvillant gyilkosan szúrós tekintete.

– Véleményem szerint még mindig jobb, ha nem keveredünk bajba, nincs igazam?

– Jobb, ha az én véleményem nem kéred ki.

– Szóval megmakacsoltad magad?

Néma csönd.

Hadrian a fejét csóválta, és felsóhajtott. – Miért kell mindig a nehezebb utat választanod? Ezek az emberek itt nem gonoszak, csak szegények. Érted, csak annyit rabolnak, hogy egy falat kenyeret vehessenek belőle a családjuknak. Ezt rónád fel nekik? Közeleg a tél, és nehéz idők járják. – A haramiák felé biccentett. – Nem így van?

– Nincs énnekem családom – felelt a lapos orrú. – Amit összeszedek, leginkább elpiálom.

– Ezzel nem segítesz – mondta Hadrian.

– Nem is akarok. Vagy azt teszitek, amit mondunk, vagy itt helyben kibelezünk. – Hogy lássák, komolyan beszél, az övéből előhúzott egy hosszúkás tört, és csörömpölve végighúzta a kardja pengéjén.

Metsző szél süvített a fák között, megtépázva az ágakat és tovább csupaszítva a növényzetet. Vörhenyes és aranyló levelek szálltak, kerengtek körbe-körbe, ahogy fuvallatok seperték őket előre a keskeny úton. Valahol a sötétben bagoly huhogott.

– És mi van, ha a fele pénzünket adjuk nektek oda? *Az én részem.* Így aztán nem veszítesz vele annyit.

– Nem a felére ácsingózunk – mondta a hátasát feltartóztató férfi. – Az egész kell, a lovakkal együtt.

– No, álljunk csak meg! A lovainkkal együtt? Egy pár krajcár még csak belefér, de a lótolvajlás? Ha rajtakapnak, lógni fogtok. És jobb, ha tudod, hogy a legközelebbi faluban ezt jelenteni fogjuk!

– Északról valósiak vagytok, mi?

– Úgy, úgy! Tegnap indultunk Medfordból.

A lova zablóját markoló férfi bólított, és Hadrian észrevette, hogy a nyakára egy apró vörös jelet tetováltak.

– Látod, ez a ti bajotok! – Az arca megenyhült, az ábrázatán feltűnő együttérzés azonban csak még fenyegetőbbé tette, amiért ennyire bizalmaskodóvá vált. – Valószínűleg Colnora felé visz utatok; szép város, nem mondom. Sok a bolt, sok a gazdag mitugrász. Sokan kereskednek arrafele, és sokan járják az utakat mindenféle gazdag mitugrászoknak való holmival. De fejemet rá, hogy még nem jártatok délen, ugye? Fönn Melengárban Amrath király veszi a fáradságot, hogy katonákkal őriztesse az utakat. De itt, Warrikban máshogy járja ám!

A lapos orrú még közelebb jött, végignyalta felrepedt ajkát, míg a hátán lévő pallost méregette.

– Azt akarod mondani, hogy errefele törvényes a lopás?

– Nem úgy a’, de Ethelred király Aquestában él, és az elég messzi van ide.

– Hát Chadwick earlje? Nem ő bír hatalommal e földek fölött a király nevében?

– Archie Ballentyne? – A neve hallatára a többi útonálló felnevetett. – Archie szart se törődik avval, mi történik a jónéppel. Lefoglalja a ruhatára. – A férfi elvigyorodott, mire előbukkantak sárga, összevissza álló fogai. – Most pedig dobjátok el a kardjaitokat, és szálljatok le a lovatokról! Aztán mehettek gyalog a Ballentyne-várhoz, bekopoghattok a jó öreg Archie ajtaján, azt meglátjátok, mire mentek vele. – Egy újabb sor nevetés. – Hacsak nem ezt a helyet szánjátok temetőtöknek, akkor engedelmesskedjete!

– Igazad volt, Royce – mondta Hadrian megtörten. Lecsatolta köpönyegét, és a nyerge hátsó részére terítette. – Le kellett volna térnünk az útról, de most komolyan... elvégre itt vagyunk a semmi közepén... Mennyi esélye volt ennek?

– A rablóbandából ítélve... azt hiszem, elég jelentős.

– Micsoda fordulat! A Riyriát kirabolják! Szinte már mulatságos.

– Egyáltalán nem.

– Azt mondtad, Riyria? – kérdezte a Hadrian lovát zabolázó férfi.

Hadrian rábólintott, és levette a kesztyűjét, aztán betömködté az öve alá.

A férfi elengedte a zablát, és egy lépést hátrált.

– Mi az, Will? – faggatta a lány. – Mi az a Riyria?

– Van egy páros Melengárban, akik ezen a néven futnak. – A többiekre sandított, és halkabban szólt hozzájuk. – Emlékeztek,

hogy odafönn is vannak kapcsolataim, ugye? Ők mondták, hogy tartsam magam távol ezektől, ha beléjük futok.

– Akkor most mi lesz, Will? – kérdezte a sebhelyes arcú.

– Az lesz, hogy elállunk az útjukból, és továbbengedjük őket.

– Mert? Miért? Öten vagyunk kettő ellen – hívta fel rá a figyelmet a lapos orrú.

– De ezek itt a Riyria.

– Hát aztán?

– Hát az északi *munkatársaim*, na ők aztán nem bolondok, és ők mondták mindenkinek, hogy egy ujjal se érnünk hozzájuk. És a munkatársaim nem éppen nyúlszívű alakok. Ha egyszer azt mondják, hogy kerüljük el őket, akkor jó okuk van rá.

A lapos orrú ezúttal gyanakodva mérte végig őket.

– Rendben, de honnan tudjuk, hogy ők azok? Elhisszük nekik a két szép szemükért?

Will Hadrian felé biccentett. – Nézd meg alaposan, hány kardot hord magával! Akinél egy van, az vagy tudja használni, vagy nem. Akinél két kard van, annak fogalma sincs a vívásról, de szeretné elhitetni veled, hogy mégis. No de akinél három kard van... az nem kis teher! Senki sem fog ennyi acélt magával hurcolászni, ha nem ezzel keresi a kenyerét.

Hadrian egyetlen kecses mozdulattal húzta elő két oldalsó kardját. A tenyerében megperdítette az egyiket.

– Ennek meg kéne csinálni a markolatát. Megint kezd elrojtosodni. – Willre emelte tekintetét. – Nekiláthatnánk? Épp ott tartottunk, hogy ki akartatok rabolni minket.

Az útonállóknak tanakodva néztek egymásra.

– Will? – szólította meg a lány. Még mindig kifeszítve tartotta az újat, de már jóval kevesebb önbizalommal.

– Takarítsuk el az útakadályt, és engedjük őket tovább – mondta Will.

– Biztosak vagytok benne? – kérdezte Hadrian. – Úgy látom, ez a betört orrú úriember fejébe vette, hogy ma kardot szerez.

– Jaj, nem olyan fontos az! – mondta a lapos orrú, aki nézte, ahogy Hadrian pengéin megcsillan a holdfény.

– Nos, ha így döntöttetek...

Mind az öten bólintottak, és Hadrian visszahelyezte hüvelyébe fegyvereit.

Will leszúrta a kardját a földbe, és intett a többieknek, hogy vele együtt sietve takarítsák el az úton heverő, ágakból eszkábált barikádot.

– Tudjátok meg, hogy ezt az egészet rosszul csináljátok! – hánysta a szemükre Royce.

Az útonálló megálltak, és nyugtalankodva néztek föl rá.

Royce csak a fejét rázta. – Nem az útakadályt, a rajtaütést. Jó helyet választottatok, az rendben van. De mindkét oldalról körül kellett volna fognotok minket.

– Ja, és William... Ugye William, jól mondom? – kérdezte Hadrian.

A férfi elfintorodott, és helyeslőleg bólintott egyet.

– Szóval William, a legtöbb ember jobbkezes, úgyhogy azok, akik lefegyverezni jönnek őket, balról támadjanak. Ez minket is hátrányba hozott volna, hogy a testünkkel is mozdulnunk kellett volna utánatok. Az íjat tartók pedig jobbról jöjjenek.

– És miért csak egy íjatok van? – faggatózott Royce. – A társatok így csak az egyikünket találhatta volna el.

– Még azt is kötve hiszem – mondta Hadrian. – Láttad, hogy mennyire meghajolt az íj, amikor kihúzta? Vagy rendkívül erős az íjász, amit kételek, vagy pedig a fegyver egy házi készítésű, húsángból vágott íj, amely még ahhoz is gyöngé, hogy pár lábnál messzebb hordjon. Ő csak a színjáték kedvéért kapott szerepet. Csodálkoznék, ha akár egyetlen nyilat is kilőtt volna életében.

– Nem is egyet – ellenkezett a lány. – Egész jól bánok az íjjal.

Hadrian mosolyogva csóválta a fejét. – Édesem, a mutatóujjad a nyílvevő felső részére titted. Ha így eresztetted volna el, a nyíl tollai végigsúrolták volna az ujjadat, és a lövés bárhova mehetett volna, csak oda nem, ahova céloztál.

Royce helyeslőleg bólintott. – Ruházatok be számszeríjakra! Legközelebb maradjatok a rejtékhelyeteken, és elég, ha távolról beleeresztetek egypár számszeríjvevőt a célpontok mellkasába. Ez a beszélgetősi csak baromság.

– Royce! – feddte meg Hadrian.

– Mi van? Mindig mondd, hogy legyenek kedvesebb az emberekhez. Most is csak segíteni próbálok.

– Ne hallgassatok rá! Ha tényleg jó tanácsot akartok, akkor emeljetez jobb úttorlaszt!

– Ja, döntsetek egy fát az útra! – mondta Royce. Az ágak felé legyintett a kezével, és hozzátette: – Ez egyszerűen szánalmas. És Maribor szent nevére, takarjátok el az arcotokat! Warriik nem akkora királyság, hogy ne jegyeznék meg a fizimiskátokat. Ha Ballentyne nem is töri magát, hogy néhány útszéli rablásért a nyomotokba eredjen, egy nap majd besétáltok egy kocsmába, és üdvözlésképp kést állítanak a hátatokba. – Royce Williamhez fordult. – Te tagja voltál a Vörös Kéznek, ugye?

Will megdöbbsent.

– Ilyet egyikünk se mondott. – Abba hagyta a kezében lévő ág cibálását.

– Nem is kellett. A Kéz minden céhtagjától megköveteli, hogy feltetoválják a nyakukra azt az istenverte jelet. – Royce Hadriannek magyarázott tovább. – Állítólag ettől marconább külsejük lesz, de egyedül arra jó, hogy életük hátralevő részében egy pillanat alatt kiszúrják, hogy tolvajok. Mindenkire piros kezét rajzolni azért mégiscsak elég botorság, ha jobban belegondolunk.

– Az a jel kéz akart lenni? – hitetlenkedett Hadrian. – Azt hittem, valami piros csirkeféle. De most, hogy így mondod, a tenyérnek több értelme van.

Royce félrebiccentett fejjel nézett vissza Willre.

– Kicsit tényleg olyan, mint egy csirke.

Will a nyakára tapasztotta egyik tenyerét.

Miután az utolsó gallyat is eltakarították az útból, William nekik szegezte a kérdést: – Akkor kik is vagytok ti igazából? Mi is ez a Riyria pontosan? A Kéz nem mondott rólatok semmit, csak annyit, hogy tartsuk magunkat tőle jó távol.

– Semmi különös – felelte Hadrian. – Csak két utazó, akik élvezik útjukat a hűs őszi estében.

– De komolyan – mondta Royce. – Hallgassatok ránk, ha folytatni akarjátok! Elvégre mi is megfogadjuk a tanácsotokat.

– Milyen tanácsunkat?

Royce gyengéden megmoszogatta a lovát, és elindult az úton.

– Látogatást teszünk Chadwick earljénél, de ne féljetelek... egy szót sem szólnunk rólatok!

Archibald Ballentyne kezében tizenöt ellopott levél pihent: az egész világ. Milyen praktikus! Minden egyes pergamenlapot aprólékos, lelkiismeretes munkával írtak meg, kecses és elegáns kézírással. Írójuk szemmel láthatóan hitt abban, hogy a levél szavai komolyak, szépen és igazul szólnak. Archibald szerint csak üres locsogás volt az egész, de a szerzővel annyiban egyetértett, hogy felbecsülhetetlen értéket képviselnek. Kortyolt egyet konyakjából, lehunyta a szemét, és elmosolyodott.

– Nagyságos uram?

Archibald vonakodva nyitotta ki szemét, és ráfordult tisztjére:

– Mi az, Bruce?

– Megérkezett a márki, uram.

Archibald arcára visszatért a mosoly. Óvatosan visszahajtogatta a leveleket, összekötözte őket egy kék szalaggal, majd visszatette a széfbe a paksamétát. Ezt követően rázárta a nehéz vasajtót, a helyére húzta a zárnyelvet, és két erős, hirtelen rántással tette próbára a zárat, amely nem engedett. Ezután elindult lefelé, hogy üdvözölje vendégét.

Amikor Archibald leért a hallba, megpillantotta az előcsarnokban várakozó Victor Lanaklint. Megállt egy pillanatra, és figyelte, ahogy az öregember fel-alá járkál, ami megleléssel töltötte el. Bár a márki előkelőbb titulushoz örvendhetett, ez sosem nyűgözte le Archibaldot. Elképzelt, hogy egykor Victor is méltóságteljes, tekintélyt parancsoló ember lehetett, de a lovagiasság már réges-rég kiveszett belőle, az őszülő bozont és a púpos hát elfedte.

– Parancsol egy italt uraságod? – kérdezte a márkit egy félénk inas alázatosan meghajolva.

– Azt nem, de előkeríthetné az earl – utasította amaz. – Vagy tán magam menjek utána?

A szolga összehúzta magát:

– Az uraság minden bizonnyal hamarost megérkezik, nagyuram. – Majd még egyszer meghajolt, és sietve távozott a szoba túlsó végében nyíló ajtón.

– Márki! – szólította meg vendégét nagy kegyesen Archibald, ahogy belépett. – Örömmre szolgál, hogy megérkeztél... és ily hamar.

– Meglepetést vélek felfedezni a hangodban – vetette oda Victor. Markában gyűrött papirozt lobogtatva így folytatta: – Ilyen üzenetet küldesz, és azt várod, hogy késlekedjek? Archie, magyarázatot követelek!

Archibald elfojtotta rosszallását, amelyet gyerekkori beceneve hallatán érzett. *Archie*. A becenevet még megboldogult anyja ragasztotta rá, amiért sosem bocsátott meg neki, ahogy más húzásai miatt sem. Fiatalabb korában a lovagoktól a szolgákig mindenki így hívta, és a közönségessége miatt mindig is lealacsonyítónak tartotta ezt a nevet. Amint earl lett belőle, törvénybe adta Chadwickben, hogy aki így meri szólítani, deresre húzatja. Azonban a márki fölött nem volt akkora hatalma, hogy betartassa vele a törvényt, és biztosra vette, Victor szándékosan nevezte Archie-nak.

– Ugyan kérlek, nyugodj meg, Victor!

– Engem te csak ne nyugtatgass! – visszhangzott a márki hangja a kőből emelt falakon. Közelebb került hozzá, arca alig tenyérnyire volt a fiatalabb férfitől, úgy meresztette rá a szemét. – Itt azt írod, hogy a lányomnak, Alendának a jövője forog kockán, és bizonyítékaid is vannak erre. Azonnal tudnom kell, tényleg fenyegeti-e veszély, vagy sem.

– Való igaz – válaszolta nyugodt hangon az earl –, de nincsen semmilyen sürgető körülmény. Nem akarják elrabolni, és senki sem óhajtja megölni, ha emiatt aggódsz.

– Akkor meg minek küldted ezt az üzenetet? Ha fölöslegesen csődítettél ide, és hajszoltam kimerülésig a hintóm elé fogott lovakat, mialatt halálra izgultam magam, akkor keservesen megbá...

Archibald a fenyegetőzést keze egyetlen mozdulatával szakította félbe: – Afelől biztosíthatlak, Victor, hogy nem hiába jöttél. Azonban, mielőtt folytatjuk a diskurálást, talán fáradjunk át dolgozószobám kényelmébe, ahol meg is mutathatom a korábban emlegetett bizonyítékaimat.

Victor szeme szikrát hányt, de rábólintott.

A két férfi átvágott a hallon, végigsétáltak a hatalmas fogadótermen, és egy újabb ajtón belépve a vár urának fenntar-

tott lakrész felé vették az irányt. Ahogy folyosók egész során haladtak át és lépcsőket másztak meg, a berendezés látványosan megváltozott körülöttük. A főszárnyban hozzáértéssel vésett kőburkolat és gazdag faliszőnyegek díszítették a falakat, a padlót pedig finoman megmunkált márvány borította, a fogadóterem túl azonban az épület híján maradt a fenséget árasztó berendezésnek, átadva a helyet a puszta kőfalaknak.

A Ballentyne-kastély építészszemmel nézve és minden más szakember szemével is teljességgel jelentéktelennek és középszerűnek számított. Egyetlen nagy királynak vagy hősnek sem adott soha otthont. És nem fűződött hozzá sem legenda, sem rémtörténet, sem csata. Inkább csak a jellegtelenség és a hétköznapiság iskolapéldájának számított.

Miután percekig kanyarogtak a folyosókon, Archibald egy impozáns öntöttvas ajtóhoz vezette Victort. Biztonságot árasztó, túlméretezett csapszegek rögzítették a zsanéroknál, de nem volt látható kilincse vagy ajtógombja. Az ajtó két oldalán egy-egy tagbaszakadt, nehéz páncélzatban feszítő alabárdos őr állt. Archibald érkezésekor egyikük hármat koppantott. Egy kémlelőrés nyílt az ajtón, és egy pillanat múlva a terem az elcsúsztatott tolóretesz nyikordulása töltötte be. Az ajtó a fémzsanérok fülsüketítő sikoltásával nyílt.

Victor a fülére tapasztotta a kezét.

– Mar szerelmére! Olajoztasd meg a szolgálóiddal!

– Nincs az az ég! – válaszolta Archibald. – Ez a Szürke-torony bejárata, ahol a saját dolgozószobámat kialakítottam. Ha úgy tetszik, ez az egyetlen menedékem. Szeretném a vár bármely pontjáról meghallani, ha kinyílik ez az ajtó, és ha így marad, hallom is.

Az ajtó mögött strázsáló Bruce illedelmes, mély meghajlással köszöntötte az urakat. Kezében lámpással kísérte fel őket egy széles csigalépcsőn. Félúton fölfelé Victor léptei lelassultak, lélegzete egyre zihálóbbnak tűnt. Archibald udvariasan megállt.

– Elnézést a hosszas kaptatásért. Mostanra már alig veszem észre, mert vagy ezredjére járom meg ezt a lépcsőt. Itt bújtam el, amikor még édesapám volt az earl. Egyedül itt maradhattam magamra. Soha senki sem vette az időt vagy a fáradságot, hogy egészen a tetejéig fölcaplasson. Bár nem nyúlik olyan magasan az égbe, mint az ervanoni Koronatorony, a várnak ez a legmagasabb pontja.

– Nem szoktak nekiveselkedni az emberek, már csak a kilátás kedvéért is? – spekulált Victor.

Az earl elnevette magát.

– Azt hinnéd, mi? De ennek a toronynak nincs ablaka, amiért tökéletes helye van itt a saját dolgozószobámnak. Az ajtókat azért szereltettem fel, hogy a legkedvesebb dolgaimat biztonságban tudhassam.

Amikor felértek a lépcső tetejére, újabb ajtóval találták szemben magukat. Archibald elővett a zsebéből egy nagy kulcsot, és kinyitotta. Udvarias mozdulattal tessékelte előre a márkít. Bruce felvette megszokott helyzetét odakint, és bezárta mögöttük az ajtót.

A szoba tágas volt és kör alakú, mennyezete magasra nyúlt. Csak kevés bútor helyezkedett el benne; egy nagy, rendetlen íróasztal, két kárpitozott szék egy kis kandalló mellett, és egy aprócska asztal köztük. A kandallóban tűz lobogott egy egyszerű rézparaván mögött, bevilágítva a dolgozószoba nagy részét. A falra szerelt, meggyújtott kandeláberek fénye világította meg a fennmaradó részeket, és az egész szobát a méz és a szalefán kellemes, bódító illatával borította be.

Archibald elmosolyodott, amikor észrevette, hogy Victor a tekercekkal és térképekkel borított asztalt vizslatja.

– Ne aggódj, jó uram! Még érkezésem előtt elrejtettem világoralmi terveim árulkodó nyomait. Kérlek, foglalj helyet! – Archi-

bald a kandalló melletti két szék felé intett. – Pihenj csak meg az utazás fáradalmai után, amíg töltök magunknak egy italt!

Az idősebb férfi haragos tekintettel meredt rá, és rámordult:

– Elég a háztűznézőből és az udvariaskodásból! Megérkezünk, térjünk hát a tárgyra! Magyarázd el nekem, mi ez az egész!

Archibald ügyet sem vetett a márki hangnemére. Most, hogy végre igényt formálhat a jussára, megengedheti magának, hogy udvarias legyen. Kivárta, amíg a márki leül.

– Bizonyára tisztában vagy velem, hogy igencsak kedves nekem a lányod, Alenda – kezdte Archibald, míg az asztalhoz lépett, hogy két pohár konyakot töltsön.

– Így van, említette.

– És elmondta azt is, hogy miért utasította vissza közeledésemet?

– Nem szívelhet téged.

– Hisz alig ismer! – vágott vissza Archibald, ujját megemelve.

– Archie, ezért szalajtottál értem?

– Megtisztelne, ha a saját becsületes nevemen szólítanál.

Amióta az apám meghalt, nem illene így hívnod, hisz nemesi rangom van. Egyébiránt, kérdésedre válaszolva, valóban van köze ennek is a dologhoz. Ahogy te is tudod, én vagyok Chadwick tizenkettedik earlje. Belátom, nem túl nagy a birtok, és a Ballentyne nem tartozik a legbefolyásosabb házak közé, de nem vagyok minden érdemnek híján. Öt városkát és tizenkét kis falut uralok, valamint a stratégiaiilag fontos Szenon-fennsíkot. Jelenleg több mint hatvan hivatásos katonának parancsolok, és hűsz lovag tartozik hűségével nekem, köztük Sir Enden és Sir Breckton, akik mindketten a lovagi tornák legjobbjai közül vannak. Chadwick gyapjú- és bőrkereskedelme egész Warrikot irigységgel tölti el, és az a hír járja, hogy a Nyárünnepi Játékokat pont azon a pázsiton fogják megrendezni, amelyen te is keresztülvágtál, amikor a kastélyomba jöttél.

– Úgy van, Archie... akarom mondani, *Archibald*, pontosan tisztában vagyok Chadwick világunkban betöltött szerepével. Nem kell politikai leckét tartanod nekem.

– Akkor azzal is tisztában vagy, hogy Ethelred király unoka-öccse jó néhányszor itt vacsorált? Vagy hogy Rochelle hercege és hercegnéje meghívott az idei Télvíz-ünnepre?

– Archibald, kezd elegend lenni ebből! Mégis mire akarsz ki-lyukadni?

Archibald rosszálló arckifejezéssel nyugtázta a márki részéről az elismerés hiányát. Fogta a konyakospoharakat, átadott egyet Victornak, és leült a másik székbe. Egy korty erejéig félbeszakította önmagát.

– Amire ki akarok lyukadni, az az: mi oka volna Alendának, hogy a státusom, az ígéretes jövőm ellenére visszautasítson? Biztos nem a külsőm miatt teszi. A többi kérése mind öreg, kövér vagy kopasz, sőt olykor mindhárom együtt.

– Talán nem a külső vagy a vagyon indítja meg a szívét – válaszolt Victor. – A nők nem mindig számolnak a politikával és a hatalommal. Alenda az a fajta lány, akit a szíve vezérel.

– És egyben az apja tanácsai is, ha nem tévedek.

– Nem értem, miért jössz ezzel.

– Ha megmondanád neki, hogy jöjjön hozzám, megtenné. Rá is *parancsolhatnál*.

– Szóval ezért vettél rá, hogy eljöjjenek? Sajnálom, Archibald, de csak az időnket vesztegeted. Nem vagyok hajlandó ráerőszakolni egy olyan férfit, akit nem kíván férjéül. Élete végéig gyűlölné érte. Többre tartom a lányom érzelmeit, mint a házasságának politikai hozadékát. Történetesen szeretem Alendát. A gyermekeim közül ő a legfőbb gyönyörűségem.

Archibald újra kortyolt a konyakból, és számba vette Victor mondandóját. Aztán más megközelítéshez folyamodott.

– És mi van, ha a saját, jól felfogott érdekében történne? Hogy megmentsük egy olyan helyzettől, amely biztos csapást jelentene?

– Már akkor is veszéllyel fenyegettél, amikor idecítáltál. Elmondanád végre, miről van szó, vagy jobb szeretnéd kideríteni, hogy képes-e még ez a vénember bánni a karddal?

Archibald egy percig sem vett komolyan egy ilyen nyilvánvalóan üres fenyegetést.

– Miután Alenda többször is visszautasította közeledésemet, arra a következtetésre jutottam, hogy kell lennie valaminek a háttérben. A józan ész nem magyarázza a lányod vonakodását. Mert hát nézz csak rám! Gazdag vagyok és jóképű, bővelkedem a kapcsolatokban, és a csillagom emelkedőben van. A visszakozásának világos, hogy mi az oka: másnak kötelezte el magát. Viszonya van... titkos afférja.

– Nehezemre esik elhinnem, amit mondasz – vallotta meg Victor. – Ugyan ki ez az ember? Miért ne mondaná el nekem?

– Nem lep meg, hogy eltitkolja előled. Szégyelli. Ugyanis ez a férfi, aki csapja neki a szelet, egyszerű közember, akinek egy csepp nem sok, annyi nemesi vér sem csörgedezik ereiben.

– Hazudsz!

– Biztosíthatlak róla, hogy nem hazudok. Attól tartok, hogy még annál is nagyobb a gond, mint amit eddig említettem. Az illető neve Degan Gaunt. Talán még hallottál is róla, nem? Elég hírhedt fickó. Delgosból származik, a nacionalista mozgalom vezére. Te is tisztában vagy vele, mennyire felkorbácsolta a köznép hangulatát odalenn délen. Mind megrészegültek a gondolattól, hogy lemészárolják a nemességet és autonómiát hoznak létre. A lányoddal Windermere-ben találkozgatnak, a kolostornál. Olyan alkalmakkor, amikor máshol jársz, vagy az államügyekkel foglalatoskods.

– Nevetséges! A lányom sosem tenne...

– Ugye van ott egy fiad? – faggatta Archibald. – Mármint az apátságnál. Szerzetes, ha jól tudom.

Victor bólintott.

– Myron. A harmadik fiam.

– Tán pont ő segít kettejüknek. Egy kicsit utánajártam a do-lognak, és úgy tűnik, a te Myronod egészen jó eszű fickó. Lehet, hogy ő egyengeti szeretett nővérenek légyottjait, és a párocskának küldöncöt játszik. Ez nagyon rossz fényt vet rád, Victor. Íme egy a régi birodalmat egységesíteni kívánó király márkija, akinek a lánya egy forradalmárral szűri össze a levelet, ráadásul a királyi hatalomhoz hű Melengár királyságában találkoznak, ahol a fiad segítkezik nekik. Sokan azt gondolhatják, családi összeesküvés készülődik. Mit mondana Ethelred király erre, ha ez a fülébe jutna? Mindketten tudjuk, hogy hű vagy hozzá, de lehet, hogy mások kételkednek hűségedben. Bár nem kerüli el a figyelmemet, hogy ez valószínűleg csak egy ártatlan lány kalandor szívének terméke, a tévútra térése az egész családod becsületét veszélyezteti.

– Te *tényleg* teljesen megőrültél! – vágott vissza Victor. – Még akkor küldtem Myront az apátságba, amikor alig volt négyéves. Legjobb tudomásom szerint Alenda még csak nem is beszélt vele sohasem. Ez az egész mese nyilvánvalóan csak egy arcátlan kísérslet a részedről, hogy rávegyem Alendát, menjen hozzád, és az sem titok, miért! Téged egy csöppet sem érdekel a sora, egyedül a hozománya számít neked! A Rilán-völgy szépen övezi a saját birtokodat, arról már nem is beszélve, hogy egy a sajátodnál magasabb rangú családba beházasodni csak jól jöhet neked, társadalmilag éppúgy, mint politikailag. Szánalmas vagy.

– Szóval szánalmas vagyok, mi? – Archibald lerakta poharát, és inge mélyéről egy ezüst nyaklánccon függő kulcsot halászott elő. Felállt, és odament egy faliszőtteshez, amely a káléi herce-

get ábrázolta, aki éppen egy szőke nemes hölgyet rabol el. Elhúzza a faliszőnyeget, amely mögött egy széf rejtgett, és belehelyezte a kis fémajtót nyitó kulcsot.

– Itt egy olyan levélkupacot őrzök, amelyben a lányod saját keze írásával bizonyítja az állításomat. Ahhoz az alantas, forradalmár paraszthoz fűződő, múlhatatlan szerelméről ír bennük.

– Hogy jutottál hozzá ezekhez a levelekhez?

– Elloptam őket. Ki akartam deríteni, ki a riválisom, úgyhogy figyeltettem a lányodat. Amint megtudtam, hogy levelezik valakivel az apátságon keresztül, elintéztem, hogy elfogják a leveleket. – Archibald a széfből elővett egy halom árkus papirost, és Victor ölébe dobta. – Íme! – kiáltotta diadalittasan. – Olvasd hát, mire is készült Alenda, és dönts magad, vajon jobban jár-e velem, vagy sem!

Archibald a győzelemtől megrészegülve emelte magasba könyakját. Elérte, amit akart. Hogy megkímélje magát a politikai botránytól, a nagy Victor Lanaklin, Glouston márkija végül hozzáadja a lányát. A márkinak nem volt más választása. Ha ez az egész Ethelred fülébe jut, lehet, hogy még felségárulással is megvádolják. A birodalom párti királyok megkövetelik, hogy hűbéreseik politikailag is hasonlóképp érezzenek, és az egyházhoz is ugyanúgy viszonyuljanak, mint ők. Bár Archibald kételkedett benne, hogy Victor valóban a királpártiak vagy a nemzetelvűek támogatója volna, bármilyen kis kihágás elég ahhoz, hogy kivívja királyuk nemtetszését. Az a legkevesebb, hogy Victort olyan blamázs éri, amely alól a Lanaklin-ház sosem tisztázhatja magát. A márki részéről az egyetlen ésszerű megoldás, hogy rááll a házasságra.

Végül pedig azt is elérte, hogy végre övé legyen a gypű, és idővel talán az egész határvidék. Chadwickkel a balján és Gloustonnal a jobbán az udvarban gyakorolt hatalma birokra kelhetne magával a rochelle-i hercegével is.

Az elegáns öltözetű, ősz öregembert végigmérve Archibald már-már sajnálta őt. Egykoron a márki pengeéles eszéről és állhatatosságáról egyaránt híres volt. A hírnév a nemesi címével együtt járt; a márki nem holmi jöttment kismemes, és nem is a megye dolgaiban eljáró ispán, earl vagy gróf, hanem valódi őrgróf, a királyi határok őrzője. Ez komoly hivatás, amely rátermett embert kívánt meg, harcedzett, éber és tettere kész férfit. Ám most, hogy új szelek fújtak, és Warrikot újra békés szomszédok ölelték közre, ő is csak a babérjain ült, és ereje megcsappant a pangásban.

Ahogy Victor sorjában nyitogatta a leveleket, Archibald élvezettel gondolt saját jövőjére. A márkinak igaza volt, a lányával együtt járó föld számított leginkább. De azért Alenda csakugyan vonzó szépség, és már a gondolat is, hogy ágyába kényszerítheti, igencsak tetszésére szolgált.

– Archibald, ez valami tréfa? – kérdezte Victor.

Gondolataiból kikököntve Archibald letette poharát.

– Ugyan mire gondolsz?

– De hisz ezek a pergamenek egytől egyig üresek!

– Micsoda? Megvakultál? Márpedig... – Archibald megtorpant, amikor meglátta az üres lapokat a márki kezében. Kikapott közülük egy adagot, felszakította a pecsétjüket, de csak újabb üres pergamenlapokat talált. – Az lehetetlen!

– Tán láthatatlan tintával írták őket? – gúnyolódott Victor.

– Nem... nem is értem... ez még csak nem is ugyanaz a papír!

– Újra benézett a széfbe, de az üresen tátongott. Zavarodottságát páni félelem váltotta fel. Kivágta az ajtót, és aggódalmasan Bruce-ért kiáltott. Az őrparancsnok karddal a kezében rontott a terembe. – Mi lett a levelekkel, amik a széfemben voltak? – ordított Archibald a katonára.

– Én... nem tudom, jó uram – válaszolta Bruce. Visszacúsztatta kardját hüvelyébe, és haptákba vágta magát az earl előtt.

– Hogy értsem azt, hogy nem tudod? Elhagytad az őrhelyedet bármikor az éjszaka folyamán?

– Dehogyan, uram!

– Távollétemben betehette-e a lábát bárki is, az égvilágon bárki, a dolgozószobámba?

– Nem, uram, az nem lehet, a nagyságos úrnál van az egyetlen kulcsa.

– Akkor Maribor szent nevére, hol vannak azok a levelek? Saját kezűleg tettem őket a széfbe. Épp akkor is azokat olvastam, amikor a márki megérkezett. Alig pár pillanatra voltam távol. Hogy tűnhettek el csak úgy?

Archibald gondolatai egymást kergették. Pár perce még a kezében tartotta a paksamétát, majd bezárta a széfbe, az egyszer biztos.

Hova tűnhettek?

Victor kiürítette a poharát, majd felállt.

– *Archie*, ha nem bánod, most távoznék. Részemről borzasztó időpocsékolás ez az egész.

– Victor, várj! Ne menj el! A levelek valódiak. A kezemben voltak!

– Hát hogyne, Archie! Azért ha legközelebb megpróbálsz megszarolni valamivel, azt javaslom, jobban blöffölj. – Azzal átvágott a termen, kilépett az ajtón, és eltűnt a lépcsőfordulóban.

– Ha van egy kis eszed, megfontolod, amit mondtam, Victor! – ordította utána Archibald. – Meg fogom találni azokat a leveleket, esküszöm! Aquestába is eljuttatom őket. A bíróság is látni fogja majd!

– Mit óhajt, nagyságos uram, mit tegyek? – kérdezte Bruce.

– Várj csak, te barom! Hadd gondolkodjam! – Archibald remegő kézzel túrt hajába, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. Alaposan megszemlélte a leveleket. A papiros valóban kissé eltért attól, amit ő maga annyiszor végigolvasott már.

Annak ellenére, hogy emlékezett rá, betette a széfbe a leveleket, Archibald nekiállt kihúzatni az összes fiókot, és az asztalon heverő papirosokat is szétterítette. Töltött magának még egy italt, és átment a szoba túlfelébe. A kandalló előtti paravánt helyéből kitépve, piszkavassal kutakodott a hamuban árulkodó pergamenmaradványok után. Archibald tehetetlenségében tűzre vetette az üres leveleket, lehúzta az italát, és az egyik székbe roskadt.

– De hisz pont itt voltak! – mondta értetlenkedve Archibald. A fejében kezdett körvonalazódni egy lehetséges magyarázat. – Bruce, megesküdnék, hogy azokat a leveleket ellopták. A tolvaj még nem járhat messze. Kutasd át az egész kastélyt! Minden kijáráthoz állíts embert! Nem mehet ki senki sem. Sem a várnép, sem az őrség, senki sem távozhat. Motozz meg mindenkit!

– Tüstént, uram – válaszolta Bruce, majd elhallgatott. – És mi legyen a márkival, jó uram, őt is itt tartóztassam?

– Dehogyan, te ütődött! Nem nála vannak a levelek.

Archibald a tüzet bámulta, hallgatva, ahogy Bruce léptei elhalkulnak a lépcsőn futtában. Egyedül maradt a tűz ropogásával és vagy száz megválaszolatlan kérdéssel. Lázasan gondolkodott, de képtelen volt rájönni, a tolvaj hogyan is vihette végbe tettét.

– Nagyságos uram? – az inas reszkető hangja kizökkentette gondolataiból. Archibald haragosan végigmérte a férfit, aki éppen hogy bedugta a fejét a nyitott ajtón, mire az inasnak egy újabb nagy levegőt kellett vennie, hogy egyáltalán belefoghasson mondandójába. – Nagyságos uram, sajnálom, hogy meg kell zavarnom, de úgy tűnik, olyan gond akadt a várudvaron, amely őlordsga személyét kívánja.

– Miféle gond? – förmedt rá Archibald.

– Nos, engem ugyan nem tájékoztattak a részletekről, de a márkit illető ügyről van szó, uram. Azért küldtek, hogy meg-

kérjem... azaz tiszteletteljesen megkérjem, hogy személyesen is fáradjon le.

Archibald lement a lépcsőn, azon töprengve, hátha az öregebb a háza előtt csuklott össze holtan, ami nem is lett volna akkora tragédia. Az udvarba kiérvén azonban látta, hogy a márki él és virul, de a méregetől.

– Végre itt vagy, Ballentyne! Hova tüntetted a hintómat?

– A micsodádat?

Bruce odament Archibaldhoz, és félrevonta.

– Nagyságos uram! – suttogta az earl fülébe. – A dolgok úgy állnak, hogy a márki hintója és fogata szőrén-szálán eltűnt.

Archibald ujjával a márki felé bökött, és jó hangosan válaszolt neki:

– Rögvest jövök, Victor. – Majd Bruce felé fordította tekintetét, és azt súgta: – Azt állítod, *eltűnt*? Hogy lehetséges ez?

– Nem tudom, uram, de a kapuőr jelentette, hogy a márki és kocsisa, vagy legalábbis két hozzájuk hasonló alak a főkapun át már elhagyta a kastélyt.

Egyszerre csak émelygés fogta el Archibaldot, és a felpaprikázott márki felé fordult, hogy megszólítsa.